

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In qua tractatur de Sacramentis in Genere, & duobus primis in specie

Bosco, Jean a

Lovanii, 1665

Concl. II. Sacramentum Confirmationis non iteratur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73340)

habeat congruentia superius allegata: quia impossibile est augeri, vel roborari, quod nondum est.

14. Ex quo facile solvitur aliud argumentum desumptum ab exemplo multorum Catechumenorum, qui tantâ constantiâ coram Tyranno Christi fidem non erubuerunt, ut prius suo sanguine, quàm aquâ baptizarentur.

Vel enim tales per actum amoris Dei super omnia, ex quo processit voluntas pro fide Christi moriendi, gratiam acceperunt regenerantem, & postmodum effectum Confirmationis, scilicet robur ad protestandam eam fidem, ex gratuita Dei voluntate, qui pro se certantibus adest auxilijs actualibus necessarijs ad vincendum.

Aut certè ex speciali Dei benevolentia præventi fuerunt ejus gratiâ excitante, adjuvante, quin & roborante, ut qui adhuc per peccata à Deo aversi erant, eidem gratiâ liberè assentiendo & cooperando disponerentur ad regenerantem seu justificantem gratiam accipiendam per ipsam mortem pro Christo illatam, & acceptatam, saltem ex motivo supernaturali virtutis spei.

Hoc certum, auxilia actualia, quibus homines confortantur & roborantur ad viriliter pro Christo pugnandum non ita allegata esse Confirmationi, per quam ex opere operato conferuntur, quin per alia opera bona, aut extraordinarium Dei favorem sæpius concedantur.

Itaque ad validè suscipiendam Confirmationem nihil aliud ex parte suscipientis requiritur, quàm ut sit baptizatus; nihil, inquam, positivum; nam negativum aliud. Quæris quid illud? Respondeo carentia prioris Confirmationis. Et ideo in Conclusionem addidi illam particulam: *Non Confirmatus*; quam explico Conclusionem sequenti, quæ talis est:

CONCLUSIO II.

Sacramentum Confirmationis non iteratur.

15. De fide est Confirmationis Sacramentum non iterari. Trident. Hæc Conclusio est fidei ex Tridentino sess. 7. de Sacramentis in genere can. 9. Vide disp. 1. sect. 4. conclus. 5. Eam asserit Doctor Subtilis 4. dist. 7. q. 4. ibi: *Respondeo iterari non debet* (Sacramentum Confirmationis) *ita quod scienter, quia iterans peccat mortaliter: sed nec potest iterari*

sic quod iteratum habeat propriam efficaciam. Ratio principalis est institutio divina, & congruentia: quia per istud Sacramentum instituitur aliquis in determinato gradu Ecclesiæ, scilicet in gradu bellatoris: & Sacramentum institutus in gradu determinato non iteratur, & hoc adducitur congruentia, quia imprimi effectum indelebilem, scilicet characterem.

Si objicias, morbus contra quem est, iteratur: potest enim aliquis post Confirmationem iterum fieri pusillanimus. Respondet Doctor supra: *Morbus ut contra ipsum est hæc medicina non iteratur, licet aliter*. Etenim per hoc Sacramentum non tollitur pusillanimitas in radice, sed solum tribuitur jus ad auxilia actualia, quibus homo possit, si velit, pro toto tempore vitæ suæ resistere moribus pusillanimitatis, qui occasione mortis, pro fide Christi imminenti, solent in ipso excitari. Non ergo datur Confirmatio ut homo non sentiat motus pusillanimitatis, sed ut eis non consentiat, quibus tamen consentire potest, si velit.

Probant aliqui hanc veritatem ex Apostolo Hebræorum 6. v. 1. & 2. ubi sic scriptum est: *Quapropter intermittentes incitationis Christi sermonem, ad perfectiora festinamus, non rursum iacentes fundamentum penitentis ab operibus mortuis, & fidei ad Deum, baptismatum doctrinam, impositionem quoque manuum &c. per quam Chrysost. Ansel. & alij intelligunt Sacramentum Confirmationis.*

Subjungitur autem v. 4. *Impossibile est enim eos, qui semel sunt illuminati (per Sacramentum Baptismi) gustaverunt etiam donum cælestis, & participes facti sunt Spiritus sancti (per Confirmationem) gustaverunt nihilominus bonum Dei verbum, viderunt seculi venturi, & prolapsi sunt: rursus revertari ad penitentiam, id est, recipere fructum penitentiae, qui est remissio peccatorum per gratiam sanctificantem, aut ejus augmentum, rursus suscipiendo Baptismum, aut Confirmationem.* Ita exponunt Chrysost. Theophyl. etus, & alij Patres, quamvis non desint, ut alibi diximus, qui aliter explicant.

Confirmatur ex Concil. Tarraconensi c. 6. (& ponitur de Consec. dist. 5. c. 8.) ibi: *Vnde visum est nobis eandem Confirmationem, sicut nec Baptisma iterari minime debere.* Hinc Gregor. III. Epist. 4. ad Bonifacium (& refertur eadem dist. c. 9.) *De quo homine, inquit, qui à Pontifice confirmatus fuerit, denno illi talis reiterationis prohibenda est.*

Rationem congruentiæ assignat Pontifex p. 3. c. 1. n. 11. quia Sacramentum hoc datur per modum consecrationis, scilicet cum Chrysomate consecratur, sicut olim Sacerdotes &c.

Sect. 3. De Suscipient. Confirmat. Concl. 2. 491

& Reges ungebantur in lege: natura autem consecrationis reiterationem non admittit.

Hæc ratione utitur Mag. 4. dist. 7. ad probandam initerabilitatem Baptismi, & Ordinationis; quam desumpsit ex D. Aug. lib. 2. contra Epistolam Parmeniani c. 13. ibi: *Utrumque enim Sacramentum est, & quædam consecratione utrumque homini datur, illud cum baptizatur, istud cum ordinatur; adeoque in Catholica (Ecclesia) utrumque non licet iterari.* Subjungit Mag. Quod indubitanter etiam de Confirmatione tenendum est.

Concinit Toletanum VIII. c. 7. *Nequaquam, inquit, aliquando poterit profanari, quod divinâ in visione, simulq; Apostolica traditionis auctoritate sacrum noscitur extitisse (agit contra eos qui metu facris initiati, penitentia suscepti statim ducti, pristina pertentabant conjugia) Verum sicut sanctum Chrisma collatum, & altaris honor propter consecrationem (qua per Episcopos tantum exercenda & conferenda sunt) evelli non queunt; ita quoque sacrum decus honorum, quod his compar habetur & socium, quâlibet fuerit occasione perceptum, manebit omnimode inconvulsam.*

Profecdo si Confirmatio ex sua institutione validè iteratur, non possum fatis mirari Ecclesiam numquam illam iterasse. Quæ enim vel apparens ratio privandi fideles semel confirmatos novo fructu tanti Sacramenti, si illius verè capaces sunt? Certè nullam video.

Hinc respondeo ad can. 7. Concilij generalis II. ubi præscribitur reconciliatio quorundam hæreticorum per Sacramentum Confirmationis, sicut etiam fit in pluribus alijs Concilijs, quæ tamen prohibent iterationem hujus Sacramenti; Respondeo, inquam, Concilia illa loqui de hæreticis, qui vel nullo modo fuerant confirmati, puta quia simpliciter rejiciebant hoc Sacramentum, ut constat de Novatianis, quorum expressè meminit Concil. generale; vel Confirmationem acceperant invalidè defectu materiæ, aut formæ competentis: vel certè à ministro inidoneo, simplici videlicet Sacerdote contra expressam prohibitionem Ecclesiæ, quales erant Presbyteri Photiani; quibus Adrianus II. (ut ipsemet testatur in Epistola, quam scripsit ad Ignatium Patriarcham Constantinopolitanum, & habetur in Synodo VIII.) non solum in Bulgarorum terris; sed ubique gentium sacris omnibus interdixerat.

Similis responsio adhibetur Rituali per totam Græciam recepto, in quo decernitur (ut apparet) reiteratio hujus Sacra-

menti in desertoribus Christianismi, si quando ad fidem Catholicam redire contingat. Quod intelligendum existimo de illis tantum, qui ante hæresim, vel tempore ejus non fuerant confirmati.

Aut si omnibus adhibetur unctio, equidem aliquibus non nisi Cæremonialis, de qua fortè loquitur Concil. Arauf. I. c. 2. ubi sic ait: *Hæreticos in mortis discrimine postos, si Catholici esse desiderent, si desit Episcopus, à Presbyteris cum Chrismate & benedictione consignari placet.* Et Innoc. I. Epist. I. c. 6. in quo, ut supra vidimus, statuit, Episcopum posse dare licentiam Presbyteris consignandi Energumenos, si facilè ad se deserti non possint.

Hunc intellectum colligo ex ipsis verbis Euchologij; *Iste talis, qui se ad fidem convertit, preces reconciliatrices septem diebus suscipiat, 8. die abluatur, & e balneo, linteo acinctus unguento ungetur, veluti qui baptizatur, & instar baptizatorum novas vestes induat.*

Hoc autem non est iterare Baptismum, sed meminisse puritatis olim in Baptismo collatæ. Similiter ergo unctio illa non est repetitio Sacramenti Confirmationis; sed repræsentatio ejus, quod prius gestum fuit, ut conversus recorderet se aliquando accepisse speciale robur Spiritus sancti ad fortiter Christi fidem profitendam, magisque animetur ac confirmetur in proposito permanendi immobiliter usque ad tormenta, & mortem ipsam in ejusmodi fidei confessione.

Id ipsum non obscure constat ex precepcionibus: nam in 3. oratione ante Unctionem sic habetur: *Illustra Domine ipsius mentem virtute & efficacia Spiritus sancti tui, adeo ut in ipsius animo inclusum signaculum salutaris Baptismatis aut à gratia in flammam spirituales excitatus intelligibiliter accendatur, & quod impressum est ipsi signaculum (scilicet per Baptismum, & Confirmationem) expressius & manifestius appareat.*

Quibus verbis Auctor illius precepcionis planè indicat, characterem antea impressum non esse deletum, ut proinde debeat Sacramentum iterari, per quod de novo imprimatur, sed obscuratum peccatis, hoc est, esse characterem nudum sine comite gratia, tam habituali, quàm actuali; quam idcirco rogat Deum velle concedere infideli jam converso, ut per constantem imposterum professionem fidei, exterius appareat verè ante apostasiam insignitum fuisse characterem baptismali, ac confirmatorio, usque modo indelebiter quoad substantiam perseverantibus.

Quidquid sit de mente istius Auctoris (de quo aliqui dubitant an orthodoxus fuerit,

Eodemque modo respondendum ad Rituale per totam Græciam receptum

Vel dicendum quod agat de Unctione Cæremonialis, Aruf. I.

20. Ut colligatur ex ipsis Euchologij verbis.

Hæc autem Unctio non est repetitio, sed tantum Confirmationis repræsentatio.

Ut constat ex precepcionibus Unctionis præmitti solitis.

Per quam Magister ex Augutt. probat initerabilitatem Baptismi.

Concordat Concilium Toletan. VIII. cap. 7.

Et praxis Ecclesiæ.

18. Quæ sine causa non fraudaret fideles isto effectu si forent capaces.

Unde can. 7. Concilij generalis II. loquitur de Hæreticis invalide Confirmatis.

19.

fuert, an verò schismaticus) crimen maximum sit eam præponere auctoritati Ecclesiæ Romanæ, quam hoc Elogio extollit præcipuus Pater, & optimus Doctor D. Aug. contra Epistolam fundamenti c. 5. Ego verò Euangelio non crederem, nisi me Ecclesia Catholica commoveret auctoritas. Tantâ autem evidentiâ Ecclesia Romana, Catholica & Apostolica præsentem conclusionem contestatam reliquit, ut non nisi pervicacia possit adversus illam nervos contentio- nis intendere.

S. August.

Deinde ve-
rissimile est
illas Rubri-
cas de un-
gendo, non
esse authen-
ticas.

22.

Quæ sit po-
na iteran-
tium Con-
firmatio-
nem?

Iuriffæ non
faciant jus.

Adedque
non incur-
rit poenam
irregulari-
tatis,

Ut pote in
iure non
expressam,

Neque Epi-
scopus ite-
rum Con-
firmans, ne-
que susci-
piens.

Accedit valde verisimile esse Rubricas de un- gendo, & abluendo cum addi- tione formæ, à posterioribus Rubricis an- tiquo rituali insertas, & in eo corruptum: quippe viri græci valde docti asserunt ea omnia, & appendicem formæ in manuscri- ptis Euchologijs minimè haberi. Ita Pon- tius supra num. 14.

Quæritur autem ulterius quæ sit poena iterantium illud Sacramentum? Dicunt Ca- nonista (verba sunt Scoti supra q. 5.) sicut dictum est de iteratione Baptismi, quod probant per locum à simili, per illud cap. de Consec. dist. 4. Qui bis. Sed hæc responsio non placet Doct. Subt. adeoque nec nobis placere potest.

Quapropter cum ipso supra dicimus, Quod universaliter nulla poena Canonica, qua non est inflicta à Papa condente ius, incurritur ipso iure. Nec propter argumenta exponen- tium Canones, sive à simili, sive à contrario sensu, est aliquis tali poenâ adstrictus: quia pos- sunt exponere ius conditum, non autem con- dere novum per suas expositiones. Unde Innoc. qui tamen fuit Papa, cum fecisset magnum opus, exponendo ius Canonicum, cum fuisset requi- situs ab alijs, quale robur vellet illum tractatum habere: dixit quod nollet ipsum esse authenticum, sed tantummodo magistratum.

Cum ergo non invenitur in iure Canonico expressè poena irregularitatis inflicta pro ite- ratione Confirmationis: sequitur quod non in- curratur. Et hoc maxime patet, quia constru- ctiones penales sunt restringende, non ampliande: & si voluisset legislator poenam talem in- fluxisse pro iteratione Confirmationis, sicut Ba- ptismi, potuisset expressisse hic, sicut ibi.

Et confirmatur etiam per caput illud, de Consec. dist. 5. Dictum, ubi nulla poena in- fligitur Episcopo iterum Confirmanti: sed nec suscipienti, nisi quod soli Deo sub habitu regu- lari, vel clericali ipsum religiosissime famulari decretum est. Hic autem inuit non poenam irregularitatis, sed magis oppositum, puta exercitium officij clericalis. Nam in executione Ordinum, & præcipue in consecratione Eucha- ristia Clericus Deo suo religiosissime famulatur.

Hæc Scotus. Quibus nihil addendum iu- dico, præter verba illius capitis Distum. 8. de Consec. dist. 5.

Sunt autem hæc: Dictum est nobis, quod quidam de plebe bis vel ter vel eo amplius, Episcopi ignorantibus tamen ab eisdem Episcopi confirmantur. Unde visum est nobis eandem Confirmationem, sicut nec Baptismum; iterari minimè debere: quia bis vel ter, vel amplius baptizatos, aut confirmatos, non saculo, sed soli Deo sub habitu regulari vel clericali religiosissime famulari decretum est. Ita cum Burchar- do & Ivone refert Gratianus ex Concl. Tarraconensi c. 6. quamquam ibi amplius non inveniantur, sed priora verba usque ad vers. Quia bis, habentur in Concl. Ca- bilonensi 2. c. 27.

Notandum insuper Primò, Concl. Tarraconense, quoniam Provinciale, non obligare omnes, cum minimè constet de uni- versali receptione.

Notandum Secundò, eandem poenam decerni à Concilio rebaptizatis, & re- confirmatis: adeoque quantum est ex vi hujus statuti rebaptizatum haudquaquam subiacere poenæ irregularitatis. Ex quo ergo? ex cap. 2. de Apostatis, quod est Alexandri III. Vide disp. 2. sect. 5. concl. 10. Prosequor interim materiam in- ceptam, & dico:

CONCLUSIO III.

Ut quis licitè Confirmationem suscipiat requiritur, & suffi- cit status gratiæ.

Hæc conclusio nullam patitur difficul- tatem. Nam in primis ad licitam sus- ceptionem Confirmationis per se requiri statum gratiæ, nemo ignorat; quippe quæ ab omnibus agnoscitur & ponitur inter Sa- cramenta vivorum, sic dicta, quod vitam animæ in subiecto præexigant. Dico, per se, quia per accidens potest conferre primam gratiam, ut de omnibus Sacramentis vivo- rum probavimus disp. 1. sect. 5. concl. 5.

Quod autem nihil amplius requiratur, etiam in adultis (nam parvuli nullius al- terius sunt capaces defectu usûs rationis) probatur à simili ex alijs Sacramentis vivo- rum, quæ ex natura rei nullam aliam dif- ficultatem postulant, ut suscipienti confe- rant suum effectum. Lex autem positiva plus aliquid requirens ad effectum Sacra- menti Confirmationis, ubi invenitur?

Dices; in Concilio Aurelianensi c. 3. & relectur